

Νάταλι Μπάρμπι

Η μαγική πηνή

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η μαγική πηγή**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Tuck Everlasting

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Children's Books, 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Natalie Babbitt

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Άννα Κοντολέων

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Melissa Castrillón

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σταυρούλα-Σαβίνα Χριστοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτσα

© Natalie Babbitt, 1975

Published by arrangement with Farrar Straus and Giroux Books for Young Readers,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.

All rights reserved.

© Εικονογράφησης: Melissa Castrillón, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026

ISBN 978-618-01-6634-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

Νάταλι Μπάμπιτ

Η μαγική τινχή

Μετάφραση: Άννα Κοντολέων

Η πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου στέκεται στην απόλυτη κορυφή του καλοκαιριού, στην κορυφή μιας ολόκληρης μακριάς χρονιάς, σαν το ψηλότερο κάθισμα μιας ρόδας λούνα παρκ τη στιγμή που παγώνει η περιστροφή της. Οι εβδομάδες που προηγούνται είναι απλώς μια ανάβαση από τη γλύκα της άνοιξης και εκείνες που ακολουθούν μια κατάβαση στην ψύχρα του φθινοπώρου, μα η πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου είναι ακίνητη και καυτή. Είναι, επίσης, αλλόκοτα σιωπηλή με άδειες, λευκές αυγές και εκτυφλωτικά μεσημέρια και ηλιοβασιλέματα φορτωμένα με υπερβολικά χρώματα. Οι νύχτες φωτίζονται συχνά από αστραπές που τρεμοπαίζουν μοναχές τους. Δεν υπάρχουν βροντές, ούτε λυτρωτικές σταγόνες βροχής. Εί-

ναι παράξενες οι μέρες του καύσωνα, μέρες άπνοιας κατά τις οποίες οι άνθρωποι παρασύρονται να κάνουν πράγματα για τα οποία είναι βέβαιο πως αργότερα θα μετανιώσουν.

Μια τέτοια αυγουστιάτικη μέρα, όχι και τόσο καιρό πριν, συνέβησαν τρία γεγονότα που στην αρχή δε φαίνονταν να έχουν κάποια σύνδεση μεταξύ τους.

Με το πρώτο φως της αυγής, η Μεί Τακ ξεκίνησε καβάλα με το άλογό της για το δάσος στην άκρη του χωριού Τρίγκαπ. Πήγαινε εκεί μία φορά κάθε δέκα χρόνια για να συναντήσει τους δύο γιους της, τον Μάιλς και τον Τζέσι.

Το μεσημέρι, η Γουίνι Φόστερ, της οποίας η οικογένεια είχε στην ιδιοκτησία της το δάσος του Τρίγκαπ, έχασε επιτέλους την υπομονή της και σκέφτηκε το ενδεχόμενο να το σκάσει.

Και το ηλιοβασίλεμα, ένας άγνωστος εμφανίστηκε στην καγκελόπορτα των Φόστερ. Είπε πως έψαχνε κάποιον, αλλά δεν ανέφερε όνομα.

Καμία σύνδεση, θα συμφωνούσατε. Όμως, τα πράγματα, καμιά φορά, μπορούν να συνδεθούν με τρόπους παράξενους. Το δάσος ήταν ο πυρήνας, ο άξονας του κύκλου. Κάθε κύκλος πρέπει να έχει έναν άξονα. Μια ρόδα λούνα παρκ έχει τον δικό της, όπως το περιστρεφόμενο ημερολόγιο έχει για άξονά του τον ήλιο. Είναι σημεία σταθερά και καλύτερα να μένουν αδια-

τάρακτα, γιατί χωρίς αυτά τίποτα δεν παραμένει συν-
δεδεμένο. Αλλά μερικές φορές οι άνθρωποι το ανα-
καλύπτουν αυτό πολύ αργά.

Ο δρόμος που οδηγούσε στο Τρίγκαπ είχε χαραχτεί από παλιά από ένα κοπάδι αγελάδες που περιπλανιούνταν νωχελικά. Διέγραφε καμπύλες και ήπιες γωνίες, παρέκκλινε και ανηφόριζε προς την κορυφή γλείφοντας την πλαγιά ενός μικρού λόφου, κατηφόριζε πάλι ανάμεσα σε τριφύλλια όπου ζουζούνιζαν μέλισσες και ύστερα έκοβε λοξά μέσα από ένα λιβάδι. Εκεί τα όριά του ξεθώριαζαν. Σχημάτιζε ένα πλάτωμα και έμοιαζε να κοντοστέκεται, σαν να πρότεινε στα βοοειδή μια στάση για ένα γαλήνιο πικ νικ: αργό μάσημα και στοχαστική περισυλλογή του απείρου. Ύστερα προχωρούσε και πάλι μέχρι που έφτανε τελικά στο δάσος. Μα με το που έφτανε στις σκιές των πρώτων δέντρων, έστριβε απότομα, διέγραφε μια ελλειπτική τροχιά, σαν

για πρώτη φορά να είχε κάποιο λόγο να σκεφτεί προς τα πού κατευθυνόταν, και το προσπερνούσε.

Στην άλλη πλευρά του δάσους, αυτή η νωχελική αίσθηση εξαφανιζόταν. Ο δρόμος δεν ανήκε πια στις αγελάδες. Μετατρεπόταν, αρκετά απότομα, σε ιδιοκτησία των ανθρώπων. Και ξαφνικά ο ήλιος ήταν δυσάρεστα καυτός, η σκόνη αποπνικτική και οι κορφές από το λιγοστό χορτάρι αρκετά παραμελημένες. Στα αριστερά έστεκε το πρώτο σπίτι, μια τετράγωνη και στιβαρή αγροικία με εμφάνιση τύπου *μην αγγίζετε*, με γρασίδι κουρεμένο γουλί ολόγυρα και περιφραγμένη από έναν γερό σιδερένιο φράχτη ύψους ενάμισι περίπου μέτρου που έλεγε ξεκάθαρα: «Δίνε του – δε σε θέλουμε εδώ πέρα». Έτσι ο δρόμος προχωρούσε ταπεινά μπροστά της και συνέχιζε την πορεία του μέχρι το χωριό, συναντώντας λιγότερο βλοσυρές αγροικίες σε κοντινότερη απόσταση μεταξύ τους. Όμως το χωριό δεν έχει σημασία, εκτός από τη φυλακή και την κρεμάλα. Σημαντική είναι σαφώς μόνο η πρώτη αγροικία· η πρώτη αγροικία, ο δρόμος και το δάσος.

Συνέβαινε κάτι παράξενο με το δάσος. Αν η όψη του πρώτου σπιτιού υπαινισσόταν ότι θα ήταν καλύτερα να το προσπεράσεις, το ίδιο έκανε και η όψη του δάσους, αλλά για εντελώς διαφορετικό λόγο. Το σπίτι έμοιαζε τόσο περήφανο με τον εαυτό του που

σου ερχόταν να το ενοχλήσεις κάνοντας θόρυβο περνώντας, ίσως μάλιστα και να του πετάξεις μία ή δύο πέτρες. Το δάσος από την άλλη είχε μια υπνωτισμένη, απόκοσμη εμφάνιση που σου δημιουργούσε την επιθυμία να μιλάς ψιθυριστά. Κάπως έτσι πρέπει να σκέφτηκαν και οι αγελάδες: «Ας το αφήσουμε στην ησυχία του· καλύτερα να μην το ενοχλήσουμε».

Τώρα, αν οι άνθρωποι ένιωθαν το ίδιο ή όχι για το δάσος, είναι δύσκολο να πούμε. Υπήρχαν ίσως κάποιιοι που μπορεί να ένιωθαν έτσι. Όμως, κατά βάση, οι άνθρωποι ακολουθούσαν τον δρόμο γύρω από το δάσος, γιατί έτσι ο δρόμος τούς οδηγούσε. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος που να περνά μέσα από το δάσος. Και, άλλωστε, υπήρχε και ένας ακόμη λόγος για να αφήνουν το δάσος στην ησυχία του: ανήκε στους Φόστερ, τους ιδιοκτήτες της *μην αγγίζετε* αγροικίας και ήταν, επομένως, ιδιωτική περιοχή, παρόλο που βρισκόταν έξω από τον φράχτη και υπήρχε ελεύθερη πρόσβαση εκεί.

Η ιδιοκτησία της γης, αν το σκεφτεί κανείς, είναι παράξενο πράγμα. Πόσο βαθιά, σε τελική ανάλυση, μπορεί να φτάσει; Αν κάποιος κατέχει ένα κομμάτι γης, το κατέχει μέχρι κάτω, σε όλο και στενότερες διαστάσεις, μέχρι να συναντήσει όλα τα άλλα κομμάτια στον πυρήνα της Γης; Ή, μήπως, η ιδιοκτησία αφορά έναν μόνο λεπτό φλοιό κάτω από τον οποίο

οι ωφέλιμοι γεωσκώληκες δεν έχουν αντιμετωπίσει ποτέ καταγγελίες παράνομης εισόδου;

Σε κάθε περίπτωση, το δάσος, όντας στην επιφάνεια –εκτός, βέβαια, από τις ρίζες του–, ανήκε από τα μπουμπούκια μέχρι τα κλαδιά του στους Φόστερ της *μην αγγίζετε* αγροικίας και, αν δεν πήγαιναν ποτέ εκεί, αν δεν περιπλανιούνταν ποτέ ανάμεσα στα δέντρα του, ε, λοιπόν, αυτό ήταν δική τους υπόθεση. Η Γουίνι, το μοναδικό παιδί του σπιτιού, δεν είχε πάει ποτέ της στο δάσος, αν και μερικές φορές στεκόταν από τη μέσα πλευρά του φράχτη, χτυπώντας αφηρημένα με μια ξύλινη βέργα τα σιδερένια κάγκελα, και το κοιτούσε. Αλλά δεν της είχε κεντρίσει ποτέ την περιέργεια. Τίποτα δε φαίνεται ενδιαφέρον όταν σου ανήκει μόνο όσα δε σου ανήκουν.

Και τι ενδιαφέρον μπορεί να υπάρχει, άλλωστε, σε λίγα στρέμματα δέντρων; Σίγουρα μπόλικο σκοτάδι που το διαπερνούν εδώ κι εκεί οι αχτίδες του ήλιου, πάρα πολλοί σκίουροι και πουλιά, ένα παχύ υγρό στρώμα από πεσμένα φύλλα στο έδαφος και άλλα, εξίσου συνηθισμένα, αν και όχι τόσο ευχάριστα πράγματα, όπως αράχνες, αγκάθια και προνύμφες.

Εντέλει, όμως, αυτές που ήταν υπεύθυνες για την απομόνωση του δάσους ήταν οι αγελάδες. Και οι αγελάδες, χάρη σε μια σοφία, που όμως δεν ήταν αρκετά σοφές ώστε να γνωρίζουν ότι την κατέχουν, ήταν

στ' αλήθεια πολύ σοφές. Αν είχαν ανοίξει τον δρόμο μέσα από το δάσος, αντί γύρω από αυτό, οι άνθρωποι θα τον είχαν ακολουθήσει. Και θα είχαν προσέξει τότε τη γιγάντια φτελιά στην καρδιά του δάσους και, με τον καιρό, θα είχαν προσέξει και τη μικρή πηγή που ανάβλυζε ανάμεσα στις ρίζες της, παρά τα πετραδάκια που ήταν στοιβαγμένα από πάνω για να την κρύψουν. Και αυτό θα ήταν μια καταστροφή τόσο τεράστια, ώστε αυτή η κουρασμένη γηραιά Γη, είτε ανήκε σε κάποιον είτε όχι μέχρι τον φλογερό πυρήνα της, θα έτρεμε πάνω στον άξονά της όπως θα έτρεμε ένα σκαθάρι καρφωμένο σε μια καρφίτσα.

το μεσημέρι, η Γουίνι Φόστερ έχασε επιτέλους την υπομονή της
και άρχισε να σκέφτεται να το εκάσει από το σπίτι...

Και όταν τολμά να μπει στο δάσος, συναντά
μια ξεχωριστή οικογένεια, τους Τακ, που θα
τη μνήσει σε αλήθειες για την αγάπη,
την ευτυχία και την ανθρώπινη φύση...
και για το τι μπορεί να σημαίνει πραγματικά
να ζει κανείς για πάντα.

Από 9 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6634-7

9 786180 166347

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΕΙΣ. 32331